

Wilfried Suvaal

Misdadige advertenties

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

Misdadige advertenties

een WALBRAM SPIJS mysterie

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2024 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 30 mei 2024

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen in deze serie:

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadsel voor Walbram Spijs
De twee nichtjes en hun dode tante

De koperbruine haan op de punt van het dak stak scherp af tegen de lichttroze lucht die zwanger was van zonsopkomst. Vladi van Dam passeerde twee lage zuilen en liep het grindpad op. Aangekomen bij de opvallend smalle villa overviel hem een lichte aarzeling. Hij keek op zijn horloge, het was net na zeven uur 's ochtends. Tot zijn verbazing zwierde de voordeur open en maakte de bewoner van het huis een uitnodigende zwaai richting de vestibule.

“U bent er vroeg bij, meneer van Dam”, sprak Walbram Spijs, getooid in een donkerpaarse ochtendjas.

Stomverbaasd stapte de nieuwsreporter het huis binnen. De twee mannen betraden een ruimte die het midden hield tussen werk- en huiskamer. Vladi van Dam nam plaats op de enige bank in het vertrek.

“Het doet aan alsof u mij reeds verwachtte.”

Walbram Spijs wees vanuit een groene leunstoel naar het grote raam. “Vanaf hier overzie ik het grootste deel van de laan. Ofschoon wij elkaar niet vaak hebben getroffen, herkende ik u meteen. En toen heb ik ook het water maar opgezet.”

Vladi van Dam nam dankbaar een dampend kopje sterke thee in ontvangst.

“Maar vertel op, vent!”, spoorde Walbram Spijs hem aan. “U bent hier niet voor niets gekomen. Wat zit er in uw draagtas?” Bedremmeld haalde Van Dam twee documenten uit zijn meelbuil en begon te vertellen.

“Al een poosje krijgen wij bij Klinkeroords Nieuwsbode bijzondere advertenties binnen. Niets schandelijks, dus we plaatsen ze gewoon. Niettemin zijn het merkwaardige exemplaren. Een voorspelbare frequentie lijkt er niet in te zitten

“Het toeval wil dat vanochtend vroeg een tweede advertentie binnenkwam, ter plaatsing in onze middageditie”, vervolgde de verslaggever.

en de laatste was alweer van een tijd terug. Totdat we gisteren deze ontvingen, kijkt u maar eens.”

Walbram Spijs nam de papieren aan en begon te lezen.

1-5-8-12-16-22-26-31; Liefste - je bent zot als een pier – dat gaat nooit over – de morgen is één uit duizend – ik kijk uit naar ons romantisch twaalfuurtje – ik groet u, St. Faga (7).

“Het toeval wil dat vanochtend vroeg een tweede advertentie binnenkwam, ter plaatsing in onze middageditie”, vervolgde de verslaggever. “Net als bij de vorige is ook deze anoniem doorgegeven en afgedaan.”

Van Dam kwam naast de detective staan en wees op het tweede blad.

1-7-11-13-17-24; Vrindje - na jou geen volgende meer - elke dag zonder jou is bar en boos – geen prater, wel luisteraar – niks aan te noen – jij bent een oosterse deksel op mijn westerse pot – en ik nooit meer haar rivale (6).

“Het is goed van u geweest mij hierop te wijzen.”

“Ik hoop dat u er meer van snapt dan ik, meneer Spijs.” Vladi van Dam wilde gaan zitten, maar kreeg een lichte por in zijn rug van de gastheer, die ook was gaan staan.

“Die kans is onnoemlijk groot, meneer Van Dam.”

Zo joviaal als hij was ontvangen, zo pontificaal werd de gast nu naar de uitgang gedirigeerd.

“Dank voor de informatie”, zei Walbram Spijs. “Als wederdienst zal ik niet vergeten u te informeren over de afloop. O ja, ik hoef het beslist niet terug.”

“Wat bedoelt –” De voordeur viel in het slot en Vladi van Dam stond alweer buiten. Onthutst keek hij naar de kop thee die hij nog in zijn handen had.

2 | EEN BROODJE VOOR ONDERWEG

De volgende dag bood de haven van Klinkeroord een indrukwekkend uitzicht. Tegen een achtergrond van hemelsblauw water, krijtende meeuwen en een aangenaam briesje loerden twee mannen vanuit een auto voor zich uit.

“Weet je het eigenlijk wel zeker?”, vroeg degene achter het stuur. “Laat ook maar, ik weet het antwoord al. Geef me liever mijn lunchtrommel eens aan, ik rammel van de honger.”

Met een boterham bol van salami tussen zijn kaken geklemd, bracht inspecteur Lombertus Bolbaard een verrekijker naar zijn hoofd. Juist op dat moment kwam een groene bolide de kade opdraaien. Ter hoogte van restaurant De Kletser hield het voertuig stil.

“Het spel is op de wagen”, meldde Walbram Spijs wiens gesprekspartner het woordgrapje ontging.

Het duurde een tijd eer de deur van de auto werd geopend. De besnorde bestuurder, gekleed in een donkergrijs pak, liep met een aktetas in de hand langzaam het trottoir op.

“Hij staat daar gewoon maar te staan”, mompelde Bolbaard na luttele minuten.

“Wees geduldig, inspecteur. *Een lankmoedige is groot van verstand, maar wie kortaangebonden is, hoopt dwaasheid op.*”

Walbram Spijs had de woorden nog niet uitgesproken of een tweede auto parkeerde bij het café. Een tenger heerschap stapte uit, groette snorremans met een korte hoofdknik en opende de kofferbak van zijn zwarte slee. Hij pakte er een object uit dat was

*Juist op dat moment kwam een
groene bolide de kade opdraaien.
Ter hoogte van restaurant De
Kletser hield het voertuig stil.*

gewikkeld in vale doeken. Na een onderonsje legde hij het terug, waarna de heren elkaar de hand schudden. Dit was voor Bolbaard het sein om in actie te schieten.

“Alle eenheden, insluiten!”, riep hij door de portofoon.

Twee duo’s politieagenten kwamen plotseling van beide kanten aangerend. De doelwitten trachtten nog bij de portieren van hun voertuigen te geraken, maar het verrassingselement was te groot. Niet veel later stonden de ingerekenden met lange gezichten en handboeien om hun polsen tegenover een inspecteur en een detective.

“Zo, zo, zo”, zei Bolbaard minzaam. “We hadden beoogd hiermee weg te komen, misschien?”

Walbram Spijs beende abrupt richting de zwarte auto. Hij opende de achterklep en pakte met handige zorgvuldigheid het pakketje op waarvoor de boeven zo-even nog alle aandacht hadden gehad. Met het kleinood onder zijn arm liep hij terug.

“Wat is het?, vroeg Bolbaard.

“Alles op zijn tijd, inspecteur. Heeft u al nader kennis kunnen maken met ons kersverse gezelschap?”

“Voorlopig zwijgen ze helaas in alle toonaarden.”

“Dat viel te verwachten. Doch geen nood, dan zal ik u maar even aan hen voorstellen.”

De nochtans ervaren politiebeambte keek verbaasd opzij, sloeg zijn armen over elkaar en ging wijdbeens staan wachten op wat ging komen. Walbram Spijs wees op de man met de snor en daarna op de dunnere verschijning.

“Dit, mijn waarde inspecteur”, oreerde hij, “zijn ‘Liefste’ en ‘Vrindje’.”

“Binnen! Ja, voor de drommel, kom dan toch binnen!”, schreeuwde Basteijn Simander vanachter zijn bureau. De hoofdcommissaris stond op, nam plaats aan de ronde tafel in het kantoor en gebaarde de bezoekers hetzelfde te doen. “Fraai resultaat, jongens. Een zeer fraai resultaat, ik kan het niet anders zeggen. Die luitjes dachten zeker ongestoord clandestiene handel te drijven in onze stad.”

Simanders secretaresse kwam binnen en serveerde koffie. Nadat ze was verdwenen, pakte Simander een fles cognac en vulde de kopjes aan. “Dat houdt de mot uit de maag, heren”, grinnikte hij.

De hoofdcommissaris pakte het kofferbakpakket aan en ontdeed het van de verpakking. De Chinese vaas zag er in zijn grove handen nog sierlijker uit dan hij al was.

“Wat ik niet begrijp,” zei Bolbaard, “is hoe jij kon weten dat die transactie toen en daar ging plaatsvinden.”

Walbram Spijs pakte uit zijn binnenzak de paperassen die hij de dag ervoor van Vladi van Dam had ontvangen. “Draag de eerste advertentie eens voor, beste inspecteur.”

“1-7-11-13-17-24; Liefste - je bent zot als een pier – dat gaat nooit over – de morgen is één uit duizend – ik kijk uit naar ons romantisch twaalfuurtje – ik groet u, St. Faga. En dan een zeven tussen haakjes.”

“Denk u in dat ze oplopend zijn genummerd en lees vervolgens alleen de woorden 1, 7, 11, 13, 17 en 21 voor.”

“Even kijken... Liefste, pier, over, morgen, duizend, twaalfuurtje.”

“En lees nu de woorden 1, 5, 8, 12, 16, 22, 26 en 31 uit de tweede advertentie.”

*“Een zeer fraai resultaat, ik
kan het niet anders zeggen.
Die luitjes dachten zeker
ongestoord clandestiene handel
te drijven in onze stad.”*

Lombertus Bolbaard moest even malen.

“Vrindje, volgende, dag, noen, bar, prater, oosterse, pot”

“Café De Kletser”, verzuchtte Simander.

“Ik dacht aanvankelijk dat ‘noen’ een typefout betrof”, bekende Bolbaard.

“Voilà”, sprak Walbram Spijs. “Alles wat deelnemers aan dit criminele spel nodig hebben, is een alias en natuurlijk geld of koopwaar. Het principe dat ze elkaars cijferreeks moesten gebruiken, vormde een extra bevestiging voor hun afspraak.”

De uitgekookte speurder hees met een soevereine teug de koffie in zijn keel en maakte aanstalten om te vertrekken.

“Ik ga mijn belofte aan de heer Van Dam inlossen. Met zijn kornuiten bij de krant zal hij vast kunnen zien hoe lang dit al speelde. Ten behoeve van de nachtrust van de inwoners van Klinkeroord zal ik hem nog maar niet vertellen wie het brein is achter deze werkwijze.”

De andere mannen keken hem met stomheid geslagen aan.

“Die advertenties werden anoniem doorgegeven en betaald, zei je toch? Dan kunnen we fluiten naar de verantwoordelijke!”, brulde de hoofdcommissaris.

“De onzichtbare stalmeester in dit circus van vraag en aanbod had er schik in zijn handtekening achter te laten, zeer waarschijnlijk zonder medeweten van de deelnemers. Ik ben benieuwd of u erachter komt. De crux zit ‘m in de laatste letters van elk bericht. De afzender heeft gecommuniceerd hoeveel.”

Een afscheidsgroet mompelend, verliet Walbram Spijs het politiebureau. De achterblijvers wierpen zich op de advertentieteksten. Ze volgden de aanwijzingen die hun vriend had aangereikt, waarna Bolbaard met een vulpen in zijn notitieboekje opschreef: *U. St. Faga. Rivale.*

Het tikken van de kantoorklok vulde als een metronoom het kantoor, toen de stilte eindelijk werd verbroken.

“Gustaaf. Lavrie!” Basteijn Simander hijgde van zijn ontdekking. “Ik denk dat nóg een borrel wel het minste is wat we kunnen gebruiken, Bolbaard.”

EINDE

Misdadige advertenties

In Klinkeroords Nieuwsbode staan curieuze advertenties. Bovendien zijn ze niet zo onschuldig als ze eruit zien. Kan de briljante Walbram Spijs helpen deze vreemde zaak op te lossen?

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatieadviseur. Na zijn debuut met *De supermoord* in 2023 is *Misdadige advertenties* alweer het zesde korte verhaal in de serie over detective Walbram Spijs.

www.gewildevrede.nl